

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 11 0 U 018573 17 Uvp
Banjaluka, dana 04. aprila 2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija: Edine Čupeljić, predsjednika vijeća, Merside Bjelobrk i Strahinje Ćurkovića, članova vijeća, uz učešće zapisničara Margarete Nikić, u upravnom sporu po tužbi tužioca M. T., selo S. opština K., kojeg zastupaju punomoćnici iz Zajedničke advokatske kancelarije mr. iur. M.D. i mr. iur. D.Z., P., protiv rješenja tuženog Ministarstva, broj: ... od 29. februara 2016. godine, u predmetu lične invalidnine, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci, broj: 11 0 U 018573 16 U od 30. novembra 2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 04. aprila 2019. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom u stavu 1. izreke, odbija se tužba protiv uvodno označenog akta tuženog, a u stavu 2. izreke, odbacuje tužba izjavljena protiv drugog akta tuženog broj: ... od 29. februara 2016. godine, zbog pravosnažno presuđene stvari. Osporenim aktom se daje saglasnost na rješenje Odjeljenja za opštu upravu i boračko-invalidsku zaštitu, Odsjek za boračko-invalidsku zaštitu opštine K. broj: ... od 23. marta 2010. godine. Tim rješenjem, donesenim po službenoj dužnosti u postupku prevođenja rješenja lične invalidnine, tužiocu se i dalje priznaje svojstvo RVI osme kategorije sa 40% vojnog invaliditeta, po osnovu ranjavanja zadobijenog za vrijeme vršenja vojne dužnosti u ratu kao pripadnik VRS i pravo na ličnu invalidninu u mjesečnom iznosu od 9% od osnovice počev od 01. maja 2008. godine, pa dok postoje zakonom propisani uslovi, kao što je navedeno u rješenju.

Odbijanje tužbe sud u pobijanoj presudi obrazlaže stavom da je osporeni akt pravilan i donesen u skladu sa članom 99. stav 1. Zakona o pravima boraca, vojnih invalida i porodica poginulih boraca Odbrambeno-otadžbinskog rata Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 134/11, 9/12 i 40/12, u daljem tekstu: Zakon), kojim je propisano da u vršenju revizije Ministarstvo može dati saglasnost na rješenje, može ga zamijeniti, ukinuti i samo riješiti stvar ili predmet vratiti prvostepenom organu na ponovni postupak. Nakon što je tuženi u skladu sa članom 92. Zakona, u cilju provođenja postupka revizije, pribavio nalaz i mišljenje drugostepene ljekarske komisije, broj: 89/16 od 24. februara 2016. godine, kojim je utvrđeno da se tužilac cijeni po T-91-30% Liste procenata, zbog ograničenih pokreta u desnom skočnom zglobu i po T-117-20% Liste, zbog ograničenih pokreta u lijevom kuku kao posljedica ranjavanja i uz primjenu člana 4. Pravilnika o utvrđivanju procenta vojnog invaliditeta („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 22/93, u daljem tekstu: Pravilnik), ukupan vojni invaliditet iznosi 40% trajno. Konstatovano je da nije nastupilo pogoršanje u odnosu na ukupni vojni invaliditet utvrđen 2002. godine, ali da je tada pogrešno izostavljena

ocjena po T-117 Liste i da je ukupan procenat vojnog invaliditeta tada utvrđen pogrešnom primjenom člana 4. stav 1. Pravilnika, jer je jedna ocjenska tačka uvećana za 10% što nije predviđeno tom odredbom Pravilnika, pa je otklonjena nepravilnost učinjena u nalazu i mišljenju broj: ... od 20. februara 2002. godine, na kojem je zasnovano prvostepeno rješenje. Kako je drugostepena ljekarska komisija izvršila uvid u medicinsku dokumentaciju u spisu, neposredno pregledala tužioca i utvrdila njegovo objektivno zdravstveno stanje, nalaz je ocijenjen kao potpun, jasan i obrazložen, dat u skladu sa pravilima medicinske struke i da sadrži činjenice i okolnosti koje su sa medicinskog stanovišta od značaja za pravilno odlučivanje i u skladu je sa članom 5. Pravilnika o radu ljekarskih komisija za ocjenu vojnog invaliditeta („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 100/12), pa je mogao poslužiti za donošenje osporenog akta. Ocjenjuje se neosnovanim prigovor tužioca da je njegovo oštećenje organizma trebalo cijeliti po T-98 Liste, koja predviđa loše srasle prelome potkoljenice sa deformacijama, dubokim ožiljcima, atrofijom mišića, stalnim otocima, što ovdje nije slučaj, jer je pregledom ustanovljeno da su ožiljci uredno srasli i uočena je lakša kontraktura desnog skočnog zgloba. Sud odlučuje kao u stavu 2. izreke presude, primjenom člana 22. stav 1. tačka 6. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), prema kojoj će sud tužbu odbaciti, ako već postoji pravosnažna sudska odluka donesena u upravnom sporu o istoj stvari.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje presude tužilac pobija njenu zakonitost iz razloga propisanih članom 35. stav 2. ZUS, a iz sadržaja zahtjeva proizlazi da je osporava u stavu 1. izreke presude, jer izričito ne pobija odluku o odbacivanju tužbe iz stava 2. izreke i da se radi o pravosnažno presuđenoj stvari. Ističe da se na prvostepeno rješenje nije žalio i da žalbu nije izjavio, jer mu je u to vrijeme zdravstveno stanje bilo pogoršano, ali je zbog pogoršanog zdravstvenog stanja blagovremeno podnio zahtjev za utvrđivanje novog procenta vojnog invaliditeta koji je odbijen rješenjem tuženog od 29. februara 2016. godine. Tuženi je vršeći reviziju osporenim aktom dao saglasnost na rješenje, nakon pribavljanja nalaza drugostepene komisije, a stav komisije tužilac smatra pogrešnim, jer da je propustila da povrede tužioca cijeni po T-98-50% i T-91-30% Liste, ukupno 70% vojnog invaliditeta, tako da bi po osnovu povrede i dva ranjavanja ponovo bio svrstan kao RVI pete kategorije. U zahtjevu navodi da je njegovo zdravstveno stanje kao posljedica višestrukog ranjavanja bitno pogoršano i detaljno iznosi posljedice povređivanja: da je bitno narušena šema hoda, pokreti ograničeni, otok skočnog zgloba prisutan, pedalni pulsevi prisutni, ograničeni pokreti abdukcije u lijevom kuku, u predjelu desnog skočnog zgloba izražena artroza, sve kao u nalazu dr Č.S., specijaliste ortopedije sa traumatologijom. Navodi da je pobijana presuda donesena na osnovu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, na koje je pogrešno primijenjeno materijalno pravo, pa predlaže da se zahtjev uvaži, presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje ili da se presuda preinači, tako da se tužba uvaži.

U odgovoru na zahtjev tuženi ističe da je zahtjev za vanredno preispitivanje presude neblagovremeno podnesen, jer je tužilac presudu primio dana 08. decembra 2016. godine i rok je istekao dana 10. januara 2016. godine, a zahtjev je u sud zaprimljen dana 11. januara 2017. godine. Ostaje kod razloga datih u obrazloženju osporenog akta i predlaže da se zahtjev odbaci ili odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu i ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Neosnovan je prigovor tuženog da je zahtjev neblagovremeno podnesen, jer to ne proizlazi iz stanja spisa. S obzirom da je pobijana presuda punomoćniku tužioca dostavljena

dana 08. decembra 2016. godine, a zahtjev podnesen sudu putem pošte preporučeno dana 05. januara 2017. godine, te zaprimljen u sud dana 11. januara 2017. godine, podnesen je u okviru roka propisanog članom 36. stav 2. ZUS, koji iznosi 30 dana od dana dostavljanja stranci sudske odluke.

Međutim, zahtjev za vanredno preispitivanje presude je neosnovan. U ovom slučaju tužba je nedozvoljena, jer tužilac traži ocjenu zakonitosti osporenog akta kojim je u postupku revizije data saglasnost na prvostepeno rješenje, s obzirom da se po odredbi člana 7. stav 1. ZUS upravni spor može voditi samo protiv konačnog upravnog akta.

U zahtjevu tužilac potvrđuje da na prvostepeno rješenje nije izjavio žalbu i to proizlazi iz stanja spisa predmeta. Kako se osporenim aktom ne odlučuje o žalbi, nego se u postupku revizije samo daje saglasnost na prvostepeno rješenje, taj akt nema karakter upravnog akta u smislu člana 7. stav 1. ZUS. Prema odredbi člana 99. stav 1. Zakona, u vršenju revizije tuženi može dati saglasnost na rješenje, može ga izmijeniti, ukinuti i samo riješiti stvar ili predmet vratiti prvostepenom organu na ponovni postupak. Davanjem saglasnosti na prvostepeno rješenje revizioni organ ne rješava upravnu stvar, nego se samo saglašava sa rješenjem prvostepenog organa. Saglasnost se može dati jednostavnim potvrdom na prvostepenom rješenju i ovjerom službenim pečatom drugostepenog organa, a ne u formi rješenja. Zato saglasnost nema pravni karakter upravnog akta i u situaciji kada je data u formi rješenja. U ostalim slučajevima revizioni organ donosi rješenje koje ima karakter upravnog akta. Proizlazi da je upravni spor moguć samo protiv revizionog rješenja kojim je prvostepeno rješenje izmijenjeno na štetu stranke, što ovdje nije slučaj. Iz tih razloga, trebalo je rješenjem tužbu odbaciti tužbu kao nedozvoljenu, ali iako je pobijanom presudom tužba odbijena, po ocjeni ovog suda u konkretnom slučaju taj nedostatak nije uticao na pravilnost odlučivanja.

Kod takvog stanja stvari, ostali navodi zahtjeva ne utiču na drugačije rješenje ove upravne stvari, a donošenjem pobijane presude nisu ostvareni razlozi iz člana 35. stav 2. ZUS, zbog čega se na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona, zahtjev tužioca odbija.

Zapisničar
Margareta Nikić

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić